

JULISTE

Tekijä Samu Salovaara

Työn nimi Juliste

Laitos Median laitois

Koulutusohjelma Visuaalisen Viestinnän Muotoilu

Vuosi 2018

Sivumäärä 39

Kieli Suomi

Tiivistelmä

Opinnäytetyöni on produktiopainotteinen tutkielma julisteesta ja kuva-aiheen löytämisestä. Produktiossani tutkin julistesarjan kautta erilaisten medioiden taipumista julisteiksi. Sarja sisältää neljä eri tekniikoilla toteutettua julistetta: käsin maalatun originaalin, serigrafia-vedoksen, reaktiivivärjätyn käsin kudotun damasti-kankaan ja teollisesti kudotun jacquard-kankaan.

Opinnäytteeni kirjallisessa osuudessa pohdin julisteen määrittäviä tekijöitä ja prosessia, jonka olen käynyt läpi löytääkseni kuva-aiheet julisteille. Lisäksi avaan työprosessin kulkua yksittäisten teosten kohdalla.

Avainsanat graafinen suunnittelu, kudonta, kuvitus, juliste, kuva-aihe

JULISTE

Samu Salovaara

Taiteen kandidaatin opinnäytetyö

Visuaalisen viestinnän muotoilu, Median laitos

Aalto-yliopisto taiteiden ja suunnittelun korkeakoulu

Kevät 2018

SISÄLLYSLUETTELO

1. JOHDANTO	7
2. TAUSTATUTKIMUS	9
2.1. SUUNNITTELIJAIDENTITEETTINI KEHITYS	9
2.2. TUTKIMUSKYSYMYS	10
2.3. JULISTEESTA	10
2.4. OMA KÄSIALANI	12
2.5. KUVA-AIHE	12
2.6. OPINNÄYTETTÄ TUKEVAT PROJEKTIT	13
3. PRODUKTIO	15
3.1. SERIGRAFIA	15
3.2. KUDONTA	16
3.3. VÄLINEET	16
3.4. ALKU	16
3.5. STRANGE FRUIT	19
3.6. ENTRANCE	25
3.7. NECESSITY	29
3.8. GRAND TRIP	33
4. PÄÄTELMIÄ	37
LÄHTEET	39

I JOHDANTO

Kandidaatin opinnäytteeni koostuu sarjasta eri tekniikoilla toteutettuja teoksia. Lisäksi työhön kuuluu sarjan produktiota ja sen taustoja tutkiva kirjallinen osuus. Tutkin omaehtoisessa opinnäytetyössä omaa taiteellista ilmaisuni, kuvitustapaani ja sitä, kuinka suunnittelutyylini näkyy työskennellessä erilaisia tekniikoita ja materiaaleja käyttäen.

Produktioni muodostuu neljästä julisteesta. Julisteiden tekniikoiksi olen valinnut sivuaineeseeni liittyvän kudonnan, sekä serigrafia vedoksen ja käsin tehdyn maalausten. Näistä töistä ja niiden toisiinsa kohdistuvasta vuorovaikutuksesta muodostuu yhtenäinen julistesarja, jonka erilliset osat tukevat toinen toisiaan.

Pohdin tutkimuksessani mikä määrittää julisteen ja miten näen itseni suunnittelijana sekä kuvittajana. Tarkoituksena on selvittää ja tutkia omia suunnitteluni tavoitteita, sekä päästä eroon liiallisesta täydellisyyteen pyrkimisestä ja perfektionismista.

Lähtökohtana produktiolle toimii ajatus laboratoriosta, jossa produktiota kohdellaan leikkikenttänä tai koeputkena. Laboratoriossa sekoitetaan aineksia ja tarkastellaan miten ne reagoivat keskenään. Ajatus laboratoriosta toimii alustana työlle, jossa erilaiset kokeilut ovat sallittuja ja epäonnistumiset toivottavia. Laboratorion tarkoitus on vapauttaa työskentelyni liian suurista odotuksista lopputuloksen suhteen.

TAVOITTEET

Opinnäytetyön tavoitteena on tutkia omaa suunnittelijaidentiteettiä ja saada varmuutta suunnittelutyöhöni. Näin ollen myös nopeuttaa suunnittelutyötä, piirtämistä ja päätöksentekoa tulevissa projekteissa. Toiseksi halusin toteuttaa kerrankin jotain omaehtoista ja nähdä millaista oma taiteellinen ilmaisuni tällä hetkellä on. Toivon löytäväni uusia näkökulmia tulevia asiakastöitä varten. Haluan myös vahvistaa omaa näkemystäni ja selkeyttää visuaalista ilmaisua.

2 TAUSTATUTKIMUS

Tässä luvussa avaan opinnäytetyöni taustoja. Käyn läpi asianhaarjoa jotka ovat johdattaneet minut graafisen suunnittelun pariin. Pohdin julisteen käsitettä ja pureudun omaan käsialaani. Selitän auki ja analysoin kuva-aiheen löytämiseen johtaneita asioita ja esittelen tutkimuskysymykseni.

2.1. SUUNNITTELIJAIIDENTITEETTINI KEHITYS

Olen päätenyt graafisen suunnittelun pariin lähes huomaamattani. Muistan saaneeni ensimmäisen toimeksiannon jo lapsena, kun isäni pyysi minua piirtämään soitinliikkeensä muovikassille kuvituksen. Olin silloin viiden tai kuuden vuoden ikäinen. Muistan lapsena nauttivani piirtämisestä, vaikkei muovikassi koskaan toteutunutkaan. Ensimmäiset päiväkodista mieleen tulevat muistoni liittyvät piirtämiseen tai askarteluun. Piirtäminen kuitenkin jäi joksikin aikaa taka-alalle aloittaessani peruskoulun. Syytä tälle piirtämisen väliaikaiselle lopettamiselle en osaa tarkasti sanoa. Pidin ehkä enemmän videopeleistä ja rullalautailusta.

Kiinnostukseni visuaaliseen itseilmaisuun ja kuvamaailmojen luomiseen pysyi silti yllä. Kuvasin ahkerasti videoita, joita myös leikkasin itse tietokoneella. Kuvankäsittelyohjelmisto tuli tutuksi myös näihin aikoihin tehdessäni ensimmäisiä kokeiluja kuvankäsittelyn parissa.

En ollut vielä tietoinen graafisesta alasta, kun piirtämiseni lapsuusvuosien jälkeen jälleen aktivoitui yläasteella. Syynä tähän aktivoitumiseen oli aloittamani musiikkiharrastus. Kitaran soiton ja bänditoiminnan myötä koin tarvetta luoda musiikin ympärille visuaalista maailmaa. Syntyi tarve ensimmäisille piirtämilleni logoille ja demon kansille. Pääsin heti kiinni myös asiakastöihin tehdessäni logoja ja kansia myös kavereideni bändille.

Oma musiikki ruokki tarveani piirtää ja vaati minua tarttumaan kynään. Ja juuri musiikki on syynä siihen miksi olen yhä kiinnostunut graafisesta suunnittelusta ja sen opiskelusta. Janoan jatkuvasti tietämystä itselleni uusista tavoista tuottaa kuvaa ja visuaalista maailmaa. Nämä tavat tuntuvat usein olevan jo katoamassa olevia tekniikoita tässä jatkuvasti digitalisoituvassa maailmassa.

Olen opiskelujen ohella tehnyt paljon freelance-suunnittelua. Samaa freelance työtä olen tehnyt jo ennen opiskelujani. Vuosivuodelta toimeksiantojen virta on kiihtynyt ja olen huomannut tekemiseni painottuvan pitkälti underground-bändien logoihin ja kuvituksiin. Taustani musiikin parissa huomioon ottaen, tämä on ymmärrettävää. Koen kuitenkin opinnäytteessäni tarvetta ottaa etäisyyttä freelance-työhöni. Haluan työskennellä uusilla tekniikoilla jokseenkin minulle tuntemattoman formaatin, julisteen, parissa.

Julisteen kyky ilmaista ja pysäyttää kiehtoo minua. Koen kuitenkin olevani jossain määrin epämukavuusalueella julisteita suunnitellessa. Varsinkin jos sisältöä ei ole

toimeksiantajan puolesta ennalta määrätty, on juliste tuntunut minulle jopa luotaan työntävältä ajatukselta. Keskenräisen julisteen suuri tyhjyys tuntuu pelottavalta ja ylitsepääsemättömältä. Tämä on myös graafisen suunnittelun osa-alue, jossa olen mielestäni liian kokematon.

2.2. TUTKIMUSKYSYMYKSIÄ

Opinnäytteessäni tutkin julisteen käsitettä ja pohdin sitä määrittäviä tekijöitä. Pyrin selvittämään, mitkä ovat julisteelle tyypillisiä piirteitä ja miten juliste eroaa kuvataiteesta. Tarvitseeko julisteen muodostua paperista ja musteesta? Kuinka käy kun media muuttuu?

Omaa ilmaisua tutkiessa toimeksiannon puute asettaa työlle omat haasteensa. Mitä oikeastaan haluan tehdä, kun minulla on vapaat kädet luovalle työlle. Tutkin myös miten muodostan oman visuaalisen maailmani ja miten löydän ratkaisuja kuva-aiheen löytämiseksi. Tutkimuskysymykset muotoutuivat seuraaviksi:

*Miten juliste toimii?
Kuinka löytää kuva?*

2.3. JULISTEESTA

Pohtiessani opinnäytteeni aihetta, minua kiinnosti ajatus julisteista ja niiden tutkimisesta. Juliste on mielestäni tärkeä asia graafisen suunnittelun kentällä. Omaa suunnittelijaidentiteettiä kehittääkseni, koin tarpeelliseksi ottaa selvää, mitä julisteen käsite pitää sisällään. Tarkoitukseni on purkaa julistetta itselleni selkeämpään muotoon ja oppia lisää tästä graafisen suunnittelun osa-alueesta. Toivon pystyväni hahmottamaan käsitettä paremmin ja soveltamaan saamaani tietoutta tulevissa töissä.

Juliste on tilassa toimiva manifesti. Se ei ole ainoastaan kuvataidetta, vaan julisteessa kuvataide ja suunnittelutyö muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden. Juliste syntyy tarpeesta. Tarve toimii kipinä suunittelutyön aloittamiselle. Itse juliste usein ilmenee kuvataiteen välityksellä suunnittelijan omaa taiteellista näkemystä hyödyntäen. Julistetaiteilija ja kirjailija Austin Cooper mainitsee julisteen olevan kuvallisessa muodossa ilmentyvää propagandaa. (Cooper 1945, 24.) Yhdyn Cooperin sanoihin kuvallisesta propagandasta. Juliste on voimakas väline, jonka tehtävä on kiinnittää huomiota ja välittää julisteeseen kiteytynyt viesti katsojille. Perinteisesti juliste on siis informatiivinen.

Mielestäni julisteen määrittelemiseksi on olennaista kolme avainsanaa. Ensimmäinen avainsana on Manifesti. Manifesti on julkisesti ilmoitettu periaate tai aikomus (internetlähde: Manifesti.) Se on julisteen sanallinen tai ideologinen muoto, joka määrittää julisteen sisällön ja sen välittämän viestin ydinajatuksen. Manifesti koostuu tarpeesta tuoda ajatus esille. Manifesti toimii prosessin käynnistäjänä ja kipinänä iskijä.

Julisteen kolmen askeleen kaava

Toinen avainsana on kuvataide. “Kuvataide on visuaalista itseilmaisua. Kuvataiteessa ihminen tekee ajatuksensa näkyväksi kuvien avulla. Kuvan tekijä valitsee ilmaisulleen sisällön, muodon ja materiaalin.” (Töyssy, Vartiainen, Viitanen 2007, 11.) Tarkastellessani kuvataiteen määritelmää huomaan sen eroavan selkeästi julisteesta. Visuaalinen itseilmaisuus eli kuvataide ei pidä sisällään informatiivisen tarpeen välittämistä tai manifestin julkituomista toisin kuin julisteessa, jossa kuvataide toimii manifestin välineenä. Suunnittelija pyrkii kuvataiteen avulla tulkitsemaan ja kuvallistamaan ideologista viestiään aikomuksena välittää se julisteen katsojalle.

Kolmas avainsana ja julisteen tärkeä määrittävä tekijä on reproduktio. Reprodunktio eli uudelleen tuotanto tarkoittaa prosessia, jossa alkuperäinen kuva jäljennetään koneellisesti tuotettavaan muotoon. (internetlähde: Reprodunktio). Jotta teos voi toimia julisteena, sen täydessä muodossaan, se täytyy suunnitella teollisesti tuotettavaksi ja monistettavaksi. Näin julistetta on mahdollista ilman rajoituksia tuottaa teollisesti yhä uudestaan ja uudesta, sisällön pysyen aina muuttumattomana.

En miellä tässä oppinäyteproduktiossa olevia teoksiani kuvataiteeksi. Näen niillä huomattavasti enemmän yhtymäkohtia julisteiden kanssa. Vaikka katsoja ensi silmäyksellä ei teoksia julisteiksi mieltäisikään, ne ovat luotu tarpeesta tutkia omaa ilmaisuani. Olen luonut teokseni tarpeesta välittää oman visuaalisen maailmani manifestia. Teoksien toteuttamiseen syntynyt tarve ja sanoma omasta visuaalisuudesta ovat vahvat. Tarve sekä manifesti ovat mielestäni tärkeimmät julisteen määrittävät tekijät.

Kuvataiteilija John Barnicoat mainitsee symbolistitaiteilija Maurice Denisin kirjoittaneen vuonna 1920 julisteista seuraavaa: ”On tärkeää löytää ekspressiivinen siluetti, symboli, joka vain muodollaan ja värillään pystyy pakottamaan huomionsa katsojille ja dominoimaan ohikulkijaa. Juliste on lippu, tunnus ja merkki: in hoc signo vinces”. ((Oma käännös.) Barnicoat 1972, 49.) Olen omissa töissäni jo tiedostamatta pyrkinyt symbolin rakentamiseen muodon ja värin kautta. Ajatuksessa manifesti yhdistyy kuvataiteeseen pakottaessaan perimmäisen tarkoituksensa muotokieleen, ja näin pyrkien luomaan jotakin vangitsevaa ja pysäyttävää. Juliste ei siis tarvitse typografiaa toimiakseen julisteena.

2.4. OMA KÄSIALANI

Aloittaessani opinnäytettäni vastassa oli tyhjä paperi. Olen opiskelujen ohella tehnyt paljon töitä freelance-graafikona tehden pääosin kuvituksia ja logoja underground-bändeille. Minua kiinnosti mikä on oma suunnittelijaidentiteettini ja millaista oma käsialani on. Halusin selvittää millaista jälkeä tuotan, kun työn toimeksiantajana toimin minä itse.

Minusta tuntuu, että oma työskentelyni toimeksiantojen parissa alkaa hiljalleen muuttua kaavamaiseksi. Tämä on asia, jonka haluan välttää. Royal College of Art in London'ssa professorina toimiva Andrzej Klimowski kertoo kirjassaan *On Illustration* (2011) oman kokeellisen työn tärkeydestä. Omien pakkomielteiden kanssa leikitely ja niiden myötä tehdyt kokeilut ennen pitkää löytävät itsensä toimeksiantojen pariin. (Klimowski 2011, 31.) Yritän opinnäyteproduktiossani hyödyntää tätä ajatusta vapaasta tekemisestä onnistuakseni löytämään jotakin uutta maustetta tuleviin toimeksiantoihin.

Tavoitteena on vahvistaa omaa suunnittelijaidentiteettiä, jotta pystyisin olemaan vastaanottavaisempi omia ideoitani kohtaan ja näin monipuolistamaan ja nopeuttamaan työskentelyä. Tarkoituksena tällä opinnäytteellä on myös riisua liian suuria odotuksia, joita voisi hyvin kutsua perfektionismiksi. Lähestyn omaa ilmaisua graafisen suunnittelun, kuvituksen ja kudonnan kautta.

2.5. KUVA-AIHE

Ilman toimeksiantajaa suoritettu työ vaatii tiettyä päättäväisyyttä. Toimeksianto usein määrittelee tulevan työn luonteen ja sitoo sen jo johonkin aikaisempaan työhön. Toimeksiantaja harvoin antaa vapaat kädet suunnittelutyön toteuttamiselle. Löytääkseni kuva-aiheet omaan opinnäyteproduktioon käytin prosessissa muutamaa erilaista menetelmää. Toiset menetelmistä liittyvät luonnosteluun ja toiset valmiiden töiden toteuttamiseen luonnosten pohjalta.

Kysymys kuva-aiheen löytämisestä on vaikea ja moniulotteinen. Vastauksia tähän kysymykseen on varmasti yhtä monta kuin on tekijöitäkin. Helpottaakseni omaa työskentelyä otin opinnäyteproduktioon lähestymistavaksi laboratorio-ajatuksen. Wikipedian määrittelee laboratorion tilaksi, jossa toteutetaan tieteellisiä tutkimuksia. (internetlähde: Laboratorio.) Laboratorio ei rajoitu pelkästään tieteellisiin tutkimuksiin, vaan samaa ajatusta on mahdollista soveltaa myös taiteellisia kokeita tehdessä.

Laboratorio antoi minulle mahdollisuuden olla miettimättä ennalta opinnäyteproduktion lopullista muotoa. Laboratoriossa epäonnistuminen on sallittavaa ja jopa suotavaa, jotta jotakin uutta ja ennalta määrittelemätöntä voi syntyä. Ajatus on kiehtova ja vapauttava. Ongelmaksi muodostuu kuitenkin näihin taiteellisiin kokeisiin tarvittavien raaka-aineiden hankkiminen. Huomasin nopeasti, että uuden hohtoisen laboratorioni mukana ei toimitettu ainuttakaan purnukkaa kokeiden aloittamista varten.

Päätin laboratorioni toimivan visuaalisen tutkimuksen kautta. Tutkija ja kirjailija Gjoko Muratovski kertoo visuaalisen tutkimuksen olevan visuaalisen ja materiaallisen kulttuurin sisällä käytävää tutkimusta muodoista, kuvista ja esineistä. (Muratovski 2011, 158.) Raaka-aineita laboratorioon metsästäessäni kävin läpi vuosien varrella keräämäni kuvamateriaalia luonnoskirjoistani. Toisena lähteenä toimivat minua viime aikoina inspiroineet kuvat, asiat ja kirjat. Tämä materiaali muodostaa visuaalisen tutkimusmateriaalin ja raaka-aineet laboratoriota varten.

2.6. OPINNÄYTETTÄ TUKEVAT PROJEKTIT

Opinnäytettä tukevia projekteja ovat tekstiilin henkilökohtaisen sivuaineen myötä käymäni kurssit. Kudotut kankaat – materiaali ja rakenne -kurssi oli minulle erityisen avaava ja opettava kokonaisuus. Kurssin tavoitteena oli tutustua kudottujen kankaiden rakenteisiin varsipuilla tehtävien kudontanäyteiden kautta. Kurssin aikana opin ymmärtämään kudonnan tekniikat ja mahdollisuudet eri sidoksia käyttämällä. Opin myös luomaan kahdesta kangasmallistosta yhtenäisen kokonaisuuden, sekä hahmotamaan mallistollista ajattelua.

Mallistoni nimi on Above & Below. Above käsittelee dystoopista maanpäällistä elämää, jossa synteettinen aines ja ihmisen aikaansaama on ottanut vallan. Below painottuu maanalaisen maailman riemuihin ja raadolliseen orgaanisuuteen. Se ilmentää syntien vilskettä ja vapauden juhlaa.

Kudotut kankaat -kurssin mallistossa Above ja Below toimivat jokseenkin vastakohtina toisilleen. Huomasin kiintyneeni huomattavasti enemmän Below-malliston tunnelmaan. Halusin jatkaa samankaltaisella tematiikalla opinnäytteen visuaalisen maailman kanssa.

Kudontanäytteitä Above & Below -mallistosta.

3 PRODUKTIO

Tässä luvussa käsittelen opinnäytetyön produktiota ja selvennän eri teosten työvaiheita. Avaan myös teosten taustaa ja sitä kuinka löysin kuvan kyseiselle teokselle.

Päätin opinnäytetyötäni aloittaessa, että produktio tulee koostumaan neljän julisteen sarjasta. Julistesarjaan kuuluvat käsin tehty originaali, serigrafia-vedos, käsin kudottu damasti yhdistäen reaktiivivärijäystä ja teollisesti kudottu jacquard-kangas.

Olen valinnut kyseiset mediat pohjautuen yliopistossa viettämäni neljän vuoden aikana muodostuneisiin kiinnostuksen kohteisiin. Olen ollut aina kiinnostunut serigrafiasta ja tehnytkin tilaustöinä erilaisia t-paita kuoseja useille musiikkiyhtyeille. Vasta osallistuessani pari vuotta sitten serigrafian peruskurssille pääsin itse kokeilemaan tätä painotekniikkaa käytännössä. Olen kurssin jälkeen tehnyt kokeiluja tekstiilille, mutta taidegraafiset kokeiluni ovat serigrafian osalta rajoittuneet ainoastaan serigrafian peruskurssiin. Olen halunnut ottaa serigrafian osaksi produktiotani, jotta pääsen taas syventämään tietämystä kyseisestä tekniikasta. Koen tämän tekniikan tärkeäksi osa-alueeksi graafisen suunnittelun saralla.

Kudonta tuli osaksi produktiotani tekstiilin henkilökohtaisen sivuaineen myötä, jonka opiskelun aloitin syyslukukaudella 2017–2018. Kiinnostuin alunperin kudonnasta muodin pääaineessa tekstiiliä opiskelevan tyttöystäväni kautta. Innostuneena tästä itselleni varsin uudesta tekniikasta, halusin hyödyntää kudonnasta saamaani tietoutta myös opinnäytteessä ja tutkia mitä kudonnalla on annettavaa omaan työskentelyyni. Halusin myös tutkia miten kudottu kangas taipuu julisteesi.

3.1. SERIGRAFIA

Serigrafia on painotekniikka, jossa pigmentti painetaan tiheän kangaskaavion, seulan, läpi halutulle pinnalle. Pintoja voivat olla esimerkiksi paperi, tekstiili, muovi tai lasi. Käytettävä pigmentti tulee kuitenkin valita painopinnan mukaan.

Ennen painotyön aloittamista on valmistettava kangaskaaviolle valotettava kuva. Se valmistetaan valoa läpäisevälle filmille käyttäen hyvän mustuman tuottavaa pintaa. Tähän sopii esimerkiksi musta akryyli tai muste. Kalvon voi myös tulostaa mustesuihku- tai lasertulostimilla. Mustuman tulee olla hyvä, jottei se läpäise valoa valotuksen aikana.

Kaavio käsitellään herkistetyllä emulsiolla, joka valon kanssa reagoidessa kovetuu. Kaavio valotetaan valotuskehikossa, jossa filmille valmistettu kaavio asetetaan mustepuoli kaaviota vasten kaavion ja lasin väliin. Valotuslaitteella määritetään sopiva valotusaika ja kaavio valotetaan. Valotusaika riippuu emulsiosta, sen paksuudesta sekä filmistä ja sen mustumasta.

Valotuksen jälkeen kaaviosta pystytään vedellä pesemällä avaamaan filmin muodostama kuva. Kaavion avaamisen ja kuivaamisen jälkeen kuva on valmis painetta-

vaksi. Joissakin tapauksissa, kun filmin mustuma on ollut heikko ja kaavio on jouduttu alivalottamaan, on kaavio hyvä valottaa vielä toistamiseen. Tällaisia tapauksia ovat usein heikot laser-tulostetut filmit ja käsin maalatut filmit.

3.2. KUDONTA

Kudonnassa kangaspuille viritetty loimi toimii vuorovaikutuksessa kudottavan materiaalin, kuteen, kanssa. Kude muodostaa loimen kanssa kankaaseen sidoksia kangaspuiden niisivarsien määrittäessä loimen nousevat ja laskevat langat. Kangaspuilla niisivarsia saadaan nostettua polkusia jaloilla painamalla. Loimen ollessa nousussa niisivarsi nostaa loimilangan ja sen ollessa laskussa niisivarsi jättää loimilangan nostamatta. Näin on mahdollista kutoa erilaisia sidoksia.

Perinteinen kudonta tapahtuu kangaspuilla, jossa mahdollisuudet yksillä kangaspuilla tehtäviin kuoseihin ovat hyvin rajalliset. Tämä riippuu niisinnästä eli siitä, minkä sidoksen niisivarret polkusia painamalla luovat. Vaihtoehdoksi jää loimen ja kuteen materiaalien kanssa tehtävät ratkaisut.

Jacquard- eli kuviokudonnassa on mahdollista kontrolloida yksittäisiä loimilankoja. Tästä johtuen jacquard-tekniikalla pystytään luomaan kankaalle monimutkaisia rakenteita ja yhdistelemään erilaisia sidoksia yhdessä kankaassa.

Kudonta perustuu kellokorttisysteemiin ja on ikäänkuin tietokone joka mustien ja valkoisten pikselien avulla määrittää onko loimilanka nousussa vai laskussa. Tekniikka on looginen ja kangaspuut tietokoneen tavoin tottelevat niille annettua koodia.

3.3. VÄLINEET

Olen aina pitänyt käsillä työskentelystä ja työprosessissa tietokone ja sen tarjoama ohjelmisto toimivat usein vain apuvälineenä painokelpoisten tuotteiden valmistuksessa. Tästä johtuen töihini käyttämien välineiden valinta tuli minulle luonnostaan. Välineinä teoksilleni käytin guassivärejä, Poscan akryylitusseja, eri vahvuisia lyijykyniä, muutamaa sivellintä ja sumi-mustetta.

Produktioni välineet määräytyivät pitkälti omien tottumusten ja aiempien kokemusten pohjalta. Välineiden valintaan vaikutti myös kunkin teoksen luonne. Kerron lisää käyttämästäni välineistä ja niiden valintoihin kulloinkin johtaneista seikoista avatessani yksittäisten teosten työvaiheita.

3.4. ALKU

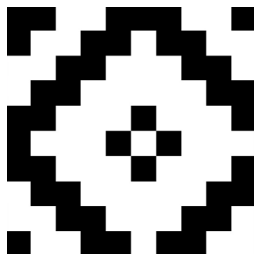
Produktion aloitus tuntui heti alkuun takkuavan. Olin suunnitellut opinnäytetyötä jo tekstitasolla, mutta tuntui mahdottomalta päästä itse työskentelyssä alkuun. Työtä ajatellen olin pitänyt luonnoskirjaa, johon olin kerännyt ideoita, joita voisin mahdollisesti hyödyntää teoksissani.

Austin Cooper kertoo kirjassaan *Making A Poster* (1945) oman referenssiarkiston

tärkeydestä julistesuunnittelussa. Tähän arkistoon kerätään kuvia ja ne lajitellaan eri aihealueisiin. Hyvin organisoidusta arkistosta on nopea löytää materiaalia julistetta varten. Kun mielikuvat produktiooni tulevista teoksista alkoivat paisumaan massiivisiksi ja seinä minun ja työn aloittamisen välillä oli nousemassa pystyyn, päätin löyhästi soveltaa Cooperin referenssiarkisto -ajatusta ja aloin selaamaan vanhoja luonnoskirjojani. Tarkoituksena oli käyttää jo rakentamaani luonnosarkistoa ajatusten innoittajana työskentelyn liikkeelle saamiseksi.

Huomaan luonnoskirjoja selatessa, että omaa piirtämistäni on hyvin usein määritelleet ulkopuoliset tekijät. Olen piirtänyt paljon sitä mitä näen ympärilläni. Kirjoista löytyi paljon ihmisiä, tapahtumia, erilaisia tiloja, ohimeneviä hetkiä, ihmeellisiä suttuja, pääkalloja, kasviasetelmia, typografiaa ja eläimiä. Piirrustukseni ovat vuosi vuodelta kehittyneet ja viivastani on tullut varmempi. Austin Cooperin mukaan julistetta suunnitellessa raaka luonnos on ratkaisu ongelmaan ja se edeltää aina lopullista teosta. (Cooper, 1945. 33.) Olen yhtä mieltä Cooperin kanssa luonnoksen tärkeydestä ja löysinkin jo tekemistäni luonnoksista avaimen, jolla opinnäytetyöni lähti liikkeelle.

Seuraavaksi avaan produktion kulkua ja eri työvaiheita kronologisessa järjestyksessä.

Vasemmalla esimerkki sidostiedostosta. **Oikealla** luonnoskirjoja opiskeluvuosien varrelta.

Strange Fruit

STRANGE FRUIT

JACQUARD-KANGAS, KOKO 150 X 255 CM

Lapuan Kankureilla yhteistyönä seitsemällä kuteella teollisesti kudottu jacquard-kangas.

Sarjan ensimmäinen teos, joka on teollisesti kudottu jacquard-kangas *Strange Fruit* sai alkunsa vanhojen luonnoskirjojen kasviaiheiden innoittamana. Otin mukaan myös vivahteita 60- ja 70-lukujen psykedeelisestä julistetaiteesta sekä mustan ja valkoisen luomasta optiikasta. Lähdin jalostamaan luonnoskirjojen kasviaiheisiä ideoita ja kiteytin ne tulitikkuaikin kokoon piirrettyyn luonnokseen.

Seuraavaksi aloin työstämään lopullista kuvaa luonnoksen pohjalta käyttäen välineinä guassivärejä ja siveltimiä. Valitsin työvälineeksi guassivärit, joiden käyttöön tutustuin tehdessäni yliopiston pääsykoetehtäviä vuonna 2014. Olen aina pitänyt guassien peittävyyydestä ja levittyvyydestä, joskaan en ole lähiaikoina käyttänyt niitä työssäni. Guassit sopivat lisäksi erinomaisesti kudottujen kankaiden suunnitteluun. Guassilla tehty pinta on melko vaivatonta värivähentää kudontakelpoiseksi, kun työ viedään tietokoneelle.

Kuvalle tehdään värivähennys tietokoneella, jotta kuvasta saadaan kudontakelpoinen. Jokaiselle värialueelle määritetään tämän jälkeen haluttu sidos. Värialueita tulee olla vähintään kaksi, jotta kuva on mahdollista muodostaa ja kutoa. *Strange Fruit* kankaassa on käytössä yhteensä yhdeksän värialuetta, joille jokaiselle on määritetty oma sidos. Sidokset rakennetaan mustiin ja valkoisiin pikseleihin perustuen tietokoneen kuvankäsittelyohjelmassa ja kuvan värialueet täytetään halutuilla sidostiedostoilla.

Lähtiessä työstämään jacquard-kankaan värialueita, otin ensimmäiseksi alustaksi A2-kokoisen paperin. Alku tuntui lupaavalta, mutta työ jämähti paikoilleen. En ollut tyytyväinen omaan viivaan, eikä aloitettu työ miellyttänyt silmää. Tyhjää tilaa paperilla oli vaikea hallita. Viivan heikkouteen vaikutti osittain siveltimen koko, sekä kokemattomuuteni suuren formaatin kanssa. Päätin pienentää formaattia A3-kokoon, jonka myös tajusin olevan itselleni ominaisempi koko miettiessä aikaisempia töitani. Käytän omassa freelance-työssäni usein A4- tai A3-kokoista paperia.

Pienemmässä koossa ero tekemisessä oli huomattava. Viiva tuntui jo paljon luontevammalta ja pystyin hallitsemaan sitä paremmin. Kuva alkoi muodostumaan pienemmällä paperilla selkeämmin ja olin varsin tyytyväinen tekemiseeni.

Kuvan valmistuttua alkoi työn vaativin vaihe, sidostiedostojen rakentaminen ja kudontakokeilut. Tein kokeilut yliopistomme TCI-kudontalaitteella, jossa oli 35 senttimetriä leveä musta puuvillaloimi. Lopullinen kangas valmistuisi 160cm leveällä samankaltaisella mustalla loimella Lapuan Kankureiden tehtaalla Lapualla. Mustan loimen ansiosta lankojen värit toistuvat vahvempina ja kirkkaampina kuin valkoiselle loimelle kudottaessa.

Halusin pitää kankaan mahdollisimman kudevaltaisena ja antaa tilaa kudelangoil-
le. Valitsin tähän pääosin kudevaltaisia satiinisidoksia. Käytin myös toimikassidosta
korostamaan tiettyjä värialueita ja tuomaan vaihtelevuutta satiinisidoksille. Lisäksi
loin mustaan taustaan vaihtelevuutta käyttäen salmiakki-kuvioista toimikassidosta.

Strange Fruit teoksessa on ontelorakenne. Loimi on jaettu kolmeen osaan ja kude
rakentuu seitsemästä kudelangasta, joista viisi on käytössä samanaikaisesti. Kolmeen
jaettu loimi muodostaa kussakin sidosalueessa samaan aikaan kolmea kangasta: pääl-
likangasta, alakangasta ja näiden kankaiden väliin sitoutuvaa välikangasta. Välikan-
gas ei koskaan näy katsojalle. Kaksi viidestä kudelangasta juoksee kankaiden välissä
sitoutumatta ollenkaan. Tämä luo kankaaseen ilmavuutta sitoutumattomien lankojen,
sekä välikankaan täyttyessä päälli- ja alakankaiden muodostamat taskut.

Koska kankaalla on aina kaksi puolta, on sitä mahdollista tarkastella molemmilta
puolilta. Kankaan toinen puoli luo negatiivista kuvaa toisesta. Näin ollen puolet toi-
mivat vuorovaikutuksessa keskenään. Halusin kiinnittää juuri tähän vuorovaikutuk-
seen erityisesti huomiota *Strange Fruit* teoksessa. Valitsin sidokset ja kudejärjestyksen
niin, että toiselle puolelle kangasta muodostuu värillinen kuva ja toiselle puolelle
mustavalkoinen tulkinta tästä kuvasta. Kangasta voi siis tutkailla sen molemmilta
puolilta.

Viiden langan kudejärjestelmää on todella hidasta kutoa käsin. Koska olin suun-
nitellut kutovani kankaan Lapualla koko loimen leveyteen, jouduin ottamaan kudon-
tätiedostosta 35 senttimetriä leveitä paloja yliopiston TC1-kudontalitteella kudottuja
näytteitä varten. Näytteitä tehdessäni sidokset tarvitsivat vain pientä hienosäätöä,
mutta kankaan venytyssuhteen löytäminen osoittautui haasteelliseksi. Kuosin veny-
tyssuhteeseen vaikuttavat kudelankojen paksuus, kuteiden tiheys sekä sidokset. Tässä
todettakoon, että venytyssuhde oli Lapualla teollisesti kudottaessa paljon helpompi
säätää kuin olin uskonut. Teollisen kudontakoneen tasaisella laadulla siihen riittää
halutun kudetiheyden asettaminen ja sen mukaisen venytyssuhteen käyttäminen.
Pähkäilin kuitenkin näytteiden ja venytysuhteiden kanssa useita tunteja tehdessäni
kudontakokeiluja kangasta varten. Lapualle lähtiessäni en ollut vielä täysin varma
tuleeko kangas lopulta toimimaan suunnitelmieni mukaan.

Aloitimme Lapualla kutomisen aamulla. Pienen hienosäädön jälkeen kankaan
kutominen oli jo täydessä vauhdissa, kun lähdimme lounastamaan. Palattuani reilun
tunnin päästä takaisin kangas oli juuri valmistunut. Tuntui upealta saada iso kangas
syliin viikkojen uurastuksen jälkeen.

Lopputulos on suuri reilu kaksi ja puoli metriä pitkä ja puolitoista metriä leveä
paksu kangas. Kudemateriaaliltaan kangas on pääosin villaa. Materiaalivalinnat
tukevat kankaan rakennetta luoden erittäin kolmiulotteisen lopputuloksen. Mustan
taustan vaihtelevat sidosalueet rikkovat suurta tyhjää pintaa. Ne tuovat kankaalle
syvyyttä ja hyödyntävät aluetta, joka muutoin saattaisi jäädä huomiotta. Tumman
vihreä mohair-lanka saa aikaan karvaisen pinnan, joka on miellyttävän pehmeä kos-
ketettaessa. Tämä pinta tuo myös entisestään syvyyttä kankaalle ja siihen käyttämäni
toimikassidos on täydellinen korostamaan mohair-lankaa. Mohair toimii myös hyvin

täytelankana silloin, kun se juoksee vapaana taskujen välissä.

Kangas on vanhoja kasviaiheisia opetustauluja mukaileva teos mielikuvitukseni tuottaneesta kasvista ja sen siemenestä. Valkoinen juurakko kiertää kangasta luoden kehykset teokselle.

Kangasta tulee tarkastella sen molemmilta puolilta. Kääntöpuolelle suunnittelemani peilikuva hyödyntää sidoksissaan ainoastaan mustaa ja valkoista kudelankaa. Se on riisuttu peilikuva kankaasta, jonka kautta halusin tutkia kudotun kankaan mahdollisuuksia moniulotteisena teoksena. Mustavalkoinen kangas on niinkään näyttävä, joskin se hiukan häviää kolmiulotteisuudessa värikkäälle kääntöpuolelleen.

Kaiken kaikkiaan olen erittäin tyytyväinen Lapuan Kankureilla kutomaani kankaaseen. Jälkeenpäin ajatellen minun olisi ollut vielä mahdollista hyödyntää välikangasta jossakin teoksen kohdassa esimerkiksi jättämällä päällikankaan kude vapaasti juokseväksi. Kangasta viimeistellessä olisin voinut leikata vapaan kuteen auki. Näin myös välikangas olisi saatu näkyville paikoittain.

Vasemmallä luonnos kangasta varten.

Oikealla A2-kokoinen hahmotelma värialueista

Kääntöpuolella taustan pintaa rikkova kuvio ilmenee selkeästi

Yllä yksityiskohtia kankaasta. Sidosten tarkastelu läheltä on helpompaa.

Entrance

ENTRANCE

DAMASTI + REAKTIIVIVÄRJÄYS, KOKO 100 X 105 CM

Lähtökohtana teokselle on yhdellä kudelangalla tehty damasti-kangas, jossa kuva saadaan esiin loimi- ja kudevaltaisten sidosten vaihtelulla. Lopuksi teos on kattilavärjätty mustalla selluloosan reaktiiviliemellä.

Damasti on kuviokudonnan, jacquardin, muoto jossa haluttu kuva saadaan esiin yhdellä kudelangalla loimi- ja kudevaltaisten sidosten vaihtelun avulla.

Tämä teos pohjautuu vahvasti luonnokseeni, jonka olin tehnyt muistikirjaani muutama päivä aikaisemmin. Halusin saada kankaaseen tilallista tuntua ja syvyyttä jo kuvatasolla, koska damastiin on huomattavasti vaikeampaa luoda syvyyttä kudontateknisesti sidostasolla. Ajattelin damastin jäävän syvyysvaikutelmassaan melko tasaiseksi.

Saadakseni sopivat värialueet kudontatiedoston tekemistä varten, päädyin käyttämään guassivärejä originaalin tekemiseen. Metallisävyinen guassi, jota käytin korostamaan maalauksen tiettyjä yksityiskohtia ei toiminut tietokoneella tehdyssä värierottelussa kovinkaan hyvin. Metallisävyin värialue jakautui värierottelussa useamman sävyn kesken, enkä onnistunut edes väritasojen säädöillä saamaan pintaa tarpeeksi tasaiseksi. Tämä aiheutti harmaita hiuksia joutuessani korjaamaan tiedoston värialueita pikseli pikseliltä.

Valitsin kankaan pääsidokseksi toimikkaan, joka on tuttu sidos esimerkiksi farkkukankaasta. Pysin tehostamaan kankaan syvyysvaikutelmaa hyödyntämällä toimikkaan diagonaalia luonnetta ja korostamalla kuvan syvyysvaikutelmaa sidoksen suuntaa vaihtelemalla. Kudoin kankaan käsin yliopistomme TC2-kudontalaitteella ja sen reilu 100 senttimetriä leveällä valkoisella puuvilla Tencel-loimella. Kudelankana käytin luonnonvalkoista villalankaa.

Alkuperäinen tarkoitukseni oli maalata reaktiiviväreillä kankaan pinnalle värialueita. Reaktiivimaalaus osoittautui kuitenkin erittäin vaativaksi pienelle kankaalle tekemäni kokeilun myötä. Juoksevaa reaktiiviväriä on todella hankalaa kontrolloida. Reaktiivimaalaus vaatisi kovaa harjoittelua onnistuakseen.

Lopuksi tein kankaalle selluloosakuidulle tarkoitetun kattilavärjäyksen mustalla Remazol Black RL -pigmentillä. Kattilavärjäyksessä väripigmentti viedään kuituun apuaineiden avulla. Kangasta keitetään väripigmentin vaatimassa lämpötilassa 60–90 minuuttia. Tämän jälkeen ylimääräinen väri ja apuaineet poistetaan kylmähuuhtelussa. Lopuksi kangasta keitetään kiehuvaan veteen kymmenen minuutin ajan, jotta kaikki ylimääräinen väri saadaan poistettua kankaasta. Lopuksi kangas pestään ja kuivataan.

Kattilavärjäyksessä puuvillaloimen lisäksi myös villakude värjäytyi. Villan värinsaanti selluloosakuidulle tarkoitetussa menetelmässä ei ole läheskään yhtä kokonaisvaltainen kuin puuvillan värinsaanti. Villa jäi hiilenharmaaksi, mutta tämä mielestäni

helpottaa sopivasti kuvan hahmottamista.

Entrance on mustanpuhuva reaktiivivärillä värjätty damasti, jossa toimikassidoksen kekseliäs käyttö luo syvyysvaikutelmaa jo ennestään tilalliseen kuva-aiheeseen. Teos kuvastaa porttia tilaan, jota ei katsojan omasta näkökulmasta voi nähdä.

Värialueet maalattuna guassiväreillä paperille.

Yllä värjäämätön kangas. **Alla** kangas värjäytymässä kattilassa.

Necessity

NECESSITY

SERIGRAFIA-VEDOS, KOKO 74 X 100 CM

Necessity on serigrafia-kokeiden seurauksena muodostunut teos.

Kudottujen kankaiden jälkeinen aloitin serigrafia-vedoksen tekemisen. Päätin piirtää kuvan suoraan filmille, osittain välttääkseni kalvotulostuksen sopimisen Printlabin kanssa. Kuitenkin mainittakoon, että Printlabin kalvot ovat tarkkuudeltaan yliver-taisia, kun serigrafian tekemiseen vaadittavia lasertulosteita tarvitaan. Halusin myös orgaanista piirrosjälkeä täydessä koossa. Filmien ollessa A2-kokoisia tiesin tämän tulevan hankaloittamaan prosessia aiemmasta yrityksestä 'Strange Fruit' kankaan kanssa. Olin kuitenkin valmis ottamaan riskin ja voittamaan suuren koon tuoman epämukavuuden ja epävarmuuden tunteen.

Ideana teokselle minulla oli suuri pääkallo. Halusin teoksen symbolisen merkityk-sen olevan vahva ja pysäyttävä. Pääkallo symboloi kuolemaa, mutta se pitää sisällään myös elintärkeän voiman elämän kannalta. (Cooper 1978, 154.) Lähdin ideani pohjalta luonnostelemaan teosta ja siirryin nopeasti tekemään kuvaa suoraan filmeille käyt-täen eri vahvuisia Poscan akryylitusseja ja sumi-mustetta, jota levitin siveltimellä.

Käytössäni oli kaksi kaaviota, yksi iso 110x170 cm kaavio ja toinen pienempi 80x110 cm kokoinen kaavio. Pienemmän kaavion kalvostus ja valotus onnistui aiemman kokemuksen pohjalta erittäin hyvin, mutta suurempi kaavio tuotti minulle vaikeuk-sia. En onnistunut saamaan suurempaan kaavioon ensimmäisillä yrityksillä tasaista emulsiokalvoa. Kaavion keskiosaan hakeutui enemmän emulsiota kuin muualle. Tästä johtuen kaaviota vedellä avatessani paksumpi osa emulsiosta alkoi kupruilemaan ali-valottuneen emulsion reagoidessa veden kanssa. Valotustyöni oli näin ollen pilalla ja vasta kolmannella kerralla onnistuin saamaan tarpeeksi tasaisen kalvon. Näin kaavion avaus vihdoinkin onnistui.

Taidegrafikan tilojen muuttaessa Otaniemeen, minulla oli käytössäni vain aiem-malta kurssilta jääneitä pigmenttejä. Ryhdyin näiden pigmenttien pohjalta hakemaan sopivia värisävyjä työlleni. Värien valinta muiden sekoittamista sävyistä ei tehnyt työstäni helpompaa. Osa väreistä oli jo kerennyt kuivumaan purkkien pohjalle. Vasta hieman jähmettyneet värit onnistuin elvyttämään pigmenttiin lisättävän hidasteen avulla. Hidaste on nestettä, joka hidastaa pigmentin kuivumista painettaessa tehden siitä samalla juoksevampaa. Hidastin auttaa erityisesti siinä, ettei pigmentti jämähdä painokaavion avoimien kohtien reunoille ja näin ollen heikennä kaavion toistetta-vuutta.

Tein useita kokeiluja erilaisilla väriyhdistelmillä, löytämättä itseäni kuitenkaan täysin miellyttävää yhdistelmää. Kokeilin myös erilaisia menetelmiä värin sekoittami-seen suoraan kaavion pinnalla. Yritin luoda liukuvärin käyttäen läpinäkyvää painopas-taa ja punaista pigmenttiä. Pienen harjoituksen jälkeen onnistuinkin tässä mielestäni hyvin. Tein kokeiluja myös väripinnan marmoroimiseksi. Lisäsin eri pigmenttejä

purkkiin läpinäkyvän painopastan kanssa ja sekoitin niitä vain hiukan keskenään. Tämän jälkeen lisäsin valmiin värin kaavioille ja raakkelia sivulta toiselle liikuttaen loin kaavioille marmorimaisen vaikutelman.

Huomasin työskentelyn aikana, että grafiikan studiossa olleelle ohuelle apupaperille tekemäni kokeilut olivat kaikista antoisimpia. Olin hankkinut varsinaista vedostamista varten seitsemän arkkia paksumpaa paperia, joita kuintenkkin pelkäsin käyttää. Hankkimani paperit olivat myös hiukan liian pieniä vedostettavaan kuvaani nähden ja paperin reunat alkoivat kääntymään tavalla joka hankaloitti uusien kerrosten painamista.

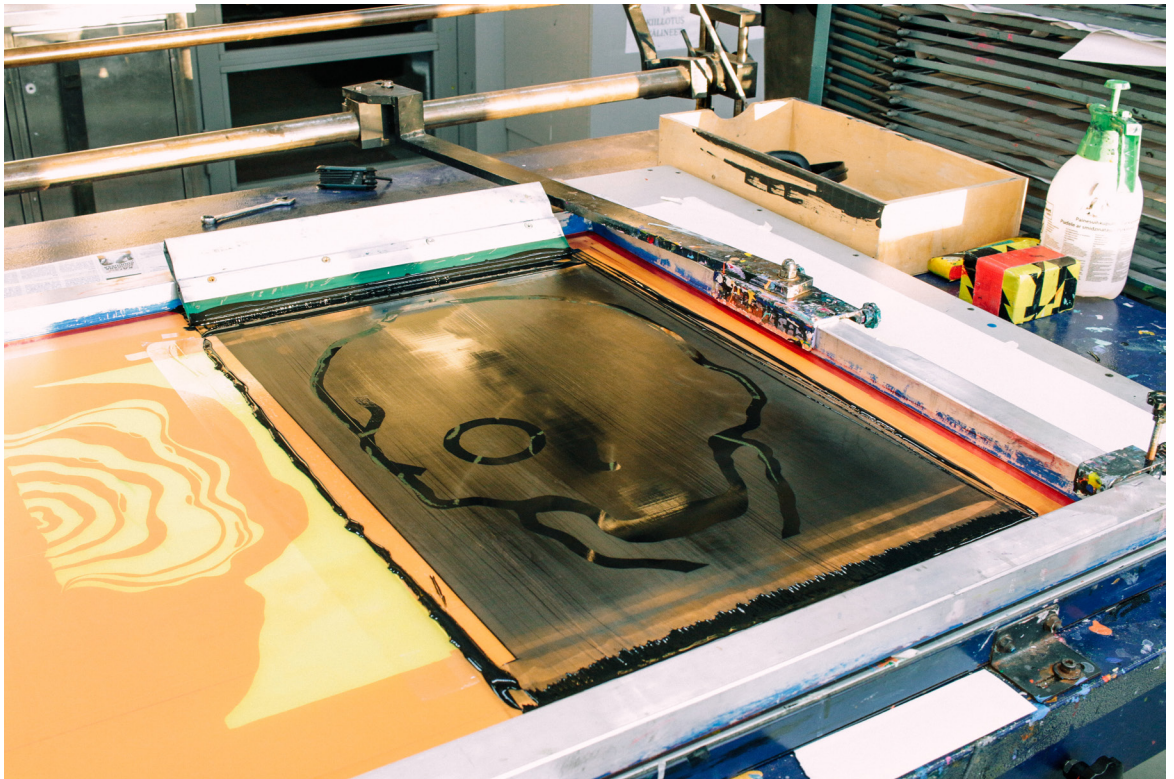
Serigrafialla toteutettu teos kuvaakin ehkä parhaiten laboratoriotyöskentelyn risuja ja ruusuja. En ole juurikaan tyytyväinen työni tulokseen. Teoksesta ei tullut sellainen kuin olin kuvitellut. Valitsin kokeiluistani itseäni miellyttävimmän vedoksen edustamaan tekniikkaa yksittäisenä teoksena.

Necessity on serigrafialla ohuelle paperille toteutettu teos, jossa vahva symboliikka hämärtyy teoksen esittämättömyyteen ja katsoja joutuu puntaroimaan mistä teoksessa on kyse. Teoksen muotokieli on kuitenkin selkeä, mutta sen tarkoitus on antaa katsojalleen ajateltavaa. Teos on toteutettu liukuväritekniikalla, jossa pigmentti häivytetään läpinäkyvän painopastaa käyttäen. Alkuperäisen luonnoksen selkeä kallo-symboli on häivytetty teoksesta jättäen kuitenkin jäljelle sen varoittavan ja tunnistettavan siluetin.

Yllä erilaisia kokeiluja kaavioilla.

Alla Värisekoitus marmorointi kokeilua varten.

Yllä Alivalottunut kupruileva emulsio kaavion avaamisen jälkeen. **Alla** painoprosessi on käynnissä.

Grand Trip

GRAND TRIP

ORIGINAAL, KOKO 25 X 42 CM

Guassiväreillä paperille maalattu originaali.

Originaalin työstöä aloittaessa palasin takaisin ensimmäisen työni tulitikkiuaskiluonnoksiin. Ajattelin tämän muodostavan jonkinlaisen kaaren produktioni työprosessien välille. Huomasin pystyväni keskittymään pieneen luonnokseen ja sen tuomaan nopeuteen aikaisempaa paremmin.

Siirryin tästä innostuneena jalostamaan luonnosta paperille lyijykynää apuna käyttäen. Hahmotelma syntyi varsin nopeasti ja päätin käyttää kuvan tekemiseen guassivärejä. Olin jälleen tyytyväinen tekemiseeni. Kuvan perusmuoto tuntui muotoutuvan nopeasti kunnes tuli taustan vuoro.

Taustavärin päättäminen oli hankalaa. Lopulta aloin maalaamaan taustaa tumman punaisella burgundin sävyllä, jonka sekoitin ruskeasta ja ruusunpunaisesta guassista. Jälki oli paksua ja tunkkaista. En ollut enää tyytyväinen työhön ja tuntui että olin pilaamassa jo tekemääni. Värin kuivumisesta ja veden vaikutuksesta johtuen, guassi alkoi paletilla laimentumaan. Jäljestä tuli läpikuultavampaa. Huomasin, että tällä läpikuultavalla jäljellä pystyy luomaan nopeasti kerroksellista pintaa. Pinta oli kuin joen kuluttaman kanjonin pohjaa.

Grand Trip on tummanpuhuva teos. Se on maalattu guassiväreillä paperille. Teosta dominoi aaltoileva avaruussienien massa, joka täyttää taivaan ja kaatuu katsojan päälle. Teosta tukemassa on monimutkainen musta sinetti ja oikeaa laitaa reunustaa graafinen nelikulmioista koostuva pylväs.

Olin tyytyväinen, kun pystyin viemään luonnoksen lopulliseksi teokseksi päivän aikana. Olisin kuitenkin voinut tehdä teoksesta yksityiskohtaisemman ja panostaa tarkkuuteen. Mielestäni työ toimii omassa kontekstissaan tarpeeksi hyvin enkä ole täysin pettynyt lopputulokseen. Työn jälkeen minusta tuntuu, että se voi tulla antamaan minulle enemmän kuin mitä odotin.

4 PÄÄTELMIÄ

Valitsemani aihe osoittautui kuviteltua haastavammaksi. Omaehtoinen työ ilman tarkkaa päämäärää ja odotuksia oli paikoitellen hyvin raastavaa ja raskasta. On vaikea nähdä kauas, kun tavoitteita ei ole käytännössä määritelty. Koin opinnäytteeni aikana usein turhautumisen tunteita ja epävarmuutta töitani kohtaan.

Julisteen ymmärtäminen oli minulle tärkeää. Pääsin pureutumaan julisteen ytimeen ja sitä tutkiessa oivalsin uusia asioita suunnittelusta. Luonnoksen tärkeys korstui ja kiteytyi työtä tehdessäni. Luonnos antaa hengen työlle, mutta sitä ei tarvitse tai kuulu noudattaa orjallisesti. Luonnosta voi seurata hyvinkin löyhästi ja saavuttaa jotakin ennalta arvaamatonta. Intuiitiivisessa ja vapaassa luonnoksen tarkastelussa saattaa todellakin olla avain kuvan löytämiseen.

Käyttämäni tekniikat; kudonta ja serigrafia ovat haastavia ja aikaa vieviä prosesseja. Olisin yhtähyvin voinut keskittyä vain toisen tutkimiseen. Koen kuitenkin, että opin työstä ja projektin hallinnasta paljon, ja kaiken lisäksi olin intohimoinen tekniikoiden suhteen.

Olin erittäin motivoitunut oppimaan kudontaa. Kevään 2018 Jacquard workshop-kurssi, jonka aikana toteutin isot kudotut teokset, on lähtökohtaisesti tarkoitettu jo kudonnassa edistyneille opiskelijoille. Kurssi ei myöskään varsinaisesti kuulu tekstiilin sivuainekokonaisuuteen. Kurssin aikana opin kuitenkin jacquard tekniikasta paljon ja olen tyytyväinen haastavaan ja monijärjestelmäiseen ontelorakenteelliseen kankaaseen, sekä damastiin. Kudotut teokset saivat myös osakseen paljon ihmetystä ja positiivista palautetta tekstiilin sivuaineen piirissä, tekniikoiden nopean sisäistämisen ja niiden hallinnan takia.

Prosessin aikana mietin usein Maurice Denisin sanoja tekstin tarpeettomuudessa suhteessa julisteen vaikuttavuuteen. Yhdessäkään julisteistani ei ole kirjaimia. Tämä ei kuitenkaan vähennä niiden toimivuutta julisteina, jotka manifestoivat omaa ilmaisuani. Juliste toimii ilman informatiivista tekstiä.

Pyrin ottamaan tulevaisuudessa kokeellisen työskentelyn suurempaan rooliin omassa suunnittelussa ja sen harjoittamisessa. Toivon löytäväni sille aikaisempaa enemmän aikaa. Produktioni hedelmät tulevat varmasti maustamaan tulevia freelance-toimeksiantoja ja maisterivaiheen jatko-opintoja Aalto-yliopiston taiteiden ja suunnittelun korkeakoulussa.

LÄHTEET

PAINETUT LÄHTEET

Cooper, Austin (1938)

Making A Poster, The Studio, London, 1945

Töyssy, Seppo; Vartiainen, Liisa; Viitanen, Pirjo (2007)

Kuvataide, WSOY, Helsinki

Barnicoat, John (1972)

A Concise History Of Posters, Thames and Hudson, London

Klimowski, Andrzej (2011)

On Illustration, Oberon Books, London

Muratovski, Gjoko (2016)

Research For Designers, Sage, Los Angeles; London; New Delhi; Singapore; Washington DC

Cooper, J.C. (1978)

An Illustrated Encyclopedia Of Traditional Symbols, Thames and Hudson, London

PAINAMATTOMAT LÄHTEET

Reproduktio

<https://fi.wikipedia.org/wiki/Reproduktio>

Viitattu 15.4.2018

Laboratorio

<https://fi.wikipedia.org/wiki/Laboratorio>

Viitattu 10.4.2018

Manifesti

<https://fi.wikipedia.org/wiki/Manifesti>

Viitattu 18.4.2018

KUVAT

Olen tuottanut opinnäytteen visuaalisen materiaalin itse.

KIITOS
Miisa Lehto
Lapuan Kankurit